

[S002x001]

Min Inger

En u-autoriseret biografi om Inger Nygaard Larsen

af Jens Rasmussen, oktober 2020

Forord.....	3
Barndom.....	3
Opvækst	5
Gymnasium	6
Uddannelse.....	7
Arbejdsliv.....	8
Privatliv	8
31/3 1981 på Trøjborg.....	9
Samliv	10
Familien i Holme	11
Den øvrige familie	13
Andre venner.....	14
Ingers ydre.....	15
Arbejde.....	16
Ferie og fritid	18
Børnebørn.....	20
Skriftlige evner.....	21
Fremtid.....	22

*To know, know, know you
Is to love, love, love you
And I do, yes I do, yes I do*
Phil Spector, 1958

Forord

16/10 2020 har Inger og jeg været gift i 37½ år, så vi er nu midt mellem sølv- og guldbryllup. For mig har det været en god anledning til at skrive et udkast til en biografi af Inger. Som titlen siger, er det en uautoriseret biografi, for Inger er ikke blevet spurgt om lov til at skrive hendes biografi, og hun har heller ikke kunnet give faktuel input, korrigerer noget af indholdet eller fjerne passager. Det er nu op til Inger selv, om hun vil bruge det foreliggende som et input til at skrive en mere fyldestgørende selvbiografi, eller om hun vil supplere hvert afsnit med hendes egne kommentarer og beretninger. Eller om hun vil henlægge denne biografi som et partsindlæg.

For det kan jo ikke blive andet end et partsindlæg. Dette gælder også for en selvbiografi, for man udvælger noget af det stof som man kan huske, eller som man kan finde frem, og man bearbejder stoffet på én måde ud af uendeligt mange måder. For mit eget vedkommende bygger mit arbejde på de ting som Inger har fortalt mig i tidens løb – og som jeg ikke har glemt – suppleret med de kilder som jeg har adgang til i form af fotos, eksamensbeviser og udtalelser. Interviews af personer fra familie eller vennekredsen har jeg ikke benyttet mig af.

Med hensyn til fotos har jeg valgt ikke at medtage dem i denne udgave af biografien. Der er så mange at vælge imellem at de kunne komme til at dominere teksten, og det ville kræve mange svære valg at pege på de bedste. Desuden ligger materialet i en så god orden i gamle indklæbningsalbummer fra barndommen, i plasticmapper fra moden alder og i digitale mapper fra nyere tid. Alt i den kendte Larsen'ske orden: Kronologisk ordnet og i vid udstrækning med tekst og datering.

Barndom

Inger blev født 25/5 1954 i Haslev på Sjælland i en lille familie bestående af moderen Esther, faderen Bernhardt og storebroren Jens Christian som var 3½ år ældre. Hun blev døbt i Haslev kirke 25/7 samme år. Begge forældre kom fra egnen mellem Hjørring og Frederikshavn, og deres slægt er spændende og godt beskrevet andetsteds. Forældrene boede ved Ingers fødsel i Haslev hvor Bernhardt var ansat som bogholder i en købmandsvirksomhed. I hele deres arbejdsliv virkede de uden for hjemstavnen, og selv om de beholdt en tæt forbindelse til deres forældre og deres mange søskende, talte de som hovedregel rigsdansk og brugte ikke vendelbodialekt.

Det var en familie af middelklassen og typisk for den tid med en arbejdende far og en for det meste hjemmearbejdende mor. På Ingers fødselstidspunkt boede familien på Jernbanegade 89 i en 4-værelses lejlighed på 1.sal over købmandsbutikken lige over for købstadskirken i Haslev. De havde ved siden af lejligheden en kolonihave i den sydlige del af Haslev, og her boede familien i sommerperioderne.

Haslev var en by med mange skoler og et indremissionsk miljø hvortil forældrene også hørte. Dette sikrede en stor omgangskreds som blev suppleret med mange besøg af familien fra Vendsyssel som var indskrevet på eller arbejdede på skolerne, herunder især Haslev Udvidede Højskole. Ingers ferier blev ofte holdt med hendes mor og bror hos familien i Vendsyssel, især hos moster Mary på hendes og Sigurd Nielsens gård, Hvidet, i Lendum.

Inger blev født som et lille skravl (2100g, 44cm) på sygehuset i Haslev, og den første tid måtte hun tilbringe på sygehuset, indtil hun var stærk nok til at komme hjem.

Hver dag gik Esther flere gange derhen for at amme Inger, samtidig med at hun havde ansvaret for Jens. Det var slidsomt for hende. Jens havde en god legekammerat, Torben Krogh, i hvis familie han allerede kom som treårig. Esther fik god støtte gennem dette venskab. Lige så snart Bernhardt havde fri, var han desuden aktiv i familien med pasning af børn og med praktiske gøremål.

Inden for Ingers første leveår fik hun både kighoste og lungebetændelse. Forældrene frygtede for hendes liv, har de fortalt. Med en lav fødselsvægt og med disse sygdomme var Inger forsinket i sin motoriske udvikling.

Esther skriver om Ingers første tid i foto-albummet "Vort Barn":

"Inger var næsten et år inden hun kunde rejse sig op ved egen Hjælp, havde Kighoste i December, da hun var 7. Mdr. Det var meget slemt. Inger kom 7 Uger før Tiden og var derfor lille, kun 4 pund vejede hun. – Hun laa derfor på Sygehuset i en Vatpose de første 6 Uger. Da vi fik hende hjem vejede hun 6 Pund, og det var en stor Dag for os. Mormor og Morfar og Morbror og Tante Ellen var på Besøg hos os i Haslev i de Dage først i Juli Mdr.

Og til Barnedaaben kom Moster Mary og var i en Uge og foruden Gæsterne til selve Dagen havde vi Fest to Aftener efter."

Inger voksede op i et trygt miljø med Esther hjemme og Bernhardt der kunne ses fra barnevognen gennem ruden ind til Bernhardts kontor. Fysisk afstraffelse har Inger ikke kendt til, bortset fra den legendariske gang hvor hun som treårig gik hjemmefra med sin trehjulede cykel og et par hundrede meter hen ad Københavnsvej til et lille anlæg med en sø og en sti omkring. Det gav Bernhardt en sådan skræk i livet at det udmøntede sig i en endefuld til Inger og en vedvarende fortrydelse hos Bernhardt.

Inger nåede ikke at komme i skole i Haslev, for familien flyttede i 1961 til Vejlefjord Nervesanatorium hvor Bernhardt havde fået en stilling som fuldmægtig ved administrationen. Han havde som bogholder i stigende grad været opmærksom på de dårlige økonomiske udsigter for købmandsvirksomheden, og stillingen på Vejlefjord må have lydt tillokkende, fordi Bernhardt tidligere havde været ansat på Kolonien Filadelfia i Dianalund.

Flytningen fra et tæt købstadsmiljø i Haslev og til et mere begrænset miljø på nervesanatoriet var særligt et problem for Esther. Familien fik en velfungerende funktionærbolig på sanatoriets område ned mod fjorden og i kanten af skoven, men Esther trivedes ikke. Hun savnede sine bekendte i Haslev, følte sig trykket af skoven og var dårlig tilpas med hendes status som 'medfølgende' hustru hvor mange af de andre lokale hustruer var ansatte på sanatoriet med en uddannelse som økonoma eller sygeplejerske. Ironisk nok blev Esther nervesvækket om ikke depressiv ved flytning til nervesanatoriet, og det var Inger som italesatte problemet konkret ved en dag at sige til hende: 'Hvis du ikke snart holder op med at græde, flytter jeg hjemmefra.'

Angiveligt fik det Esther til at forsøge at mestre den nye situation (med medicin plus 2 timers dagligt arbejde i ergoterapiens lille butik med kreative varer), men hun var fra barndom og ungdom en skrøbelig natur, og det var senere ofte Inger som måtte overtage forberedelserne i køkkenet når udsigten til et besøg fik Esther til at søge et hvil i soveværelset pga. utilpashed og svimmelhed.

Forholdet til bror Jens var præget af at han var noget ældre og havde sine egne drengekammerater, så det var med Gunhild Jessen og andre veninder at Inger kunne lege i skoven, klatre i træer og bygge huler. Jens kunne drille, og selvom Inger gemte sig på sit værelse og lukkede døren, kunne han stå udenfor og lave ansigter ind ad vinduet. Jens fik arbejde efter realeksamen og en uddannelse

som teknisk tegner som han senere overbyggede med en ingeniøruddannelse fra Horsens Teknikum. Han giftede sig som 22-årig med Anne Marie Heine med hvem han fik to børn, Mik og Kris (opkaldt efter Jens' store idol, Mick Jagger, og dennes bror). Inger og Anne Marie var ikke veninder, men sås ved familiemæssige begivenheder. Anne Marie var ilter og kunne overfuse, fx Esther, hvilket Inger ikke brød sig om, men havde svært ved at sige fra overfor. Jens Christian var en meget loyal ægtefælle, så alle gjorde deres bedste for at alt skulle forløbe godt under familiesammenkomster, omend stemningen kunne være anspændt.

På Vejlefjord fik familien også hund: en irsk setter ved navn Sussie. Hun boede i kælderen, men fik dejlige lufteture med Bernhardt i den store skov rundt om sanatoriet. Familien havde et sommerhus nær stranden i Juelsminde hvor familien boede om sommeren.

Inger har haft gode og kærlige forældre som altid har støttet hende, selv om hun nok undertiden har udfordret deres syn på god moral. Men noget opgør har der ikke været tale om. Bernhardt var en stille mand som ville virke med sit gode eksempel, og hans stil var ikke at missionere. Det er nok ikke helt forkert at sige at han forguede Inger, og selvom han måske gennemskuede Ingers rævesøvn, havde han sikkert ikke noget imod at bære sin trætte datter de 150 meter oppe fra garagen og ned til huset efter et aftenbesøg i byen. Esther var mere usikker i det hele taget og noget kantet og forbeholden, fordi der skulle tages hensyn til så meget: Hvad siger naboerne, hvad siger familien osv., så der kunne undertiden være lidt mor-datter gnidninger, men ikke noget traumatiserende for familien.

Da Bernhardt døde i 1999, opretholdt vi en efterhånden daglig kontakt med Esther, og tit i weekenderne og til juleaften var vi på besøg (medbringende maden i bagagerummet) i hjemmet i Fasanparken. Det var også betegnende for Esthers og Ingers forhold at da Inger sommeren 2011 sagde at Esther burde søge en plejehjemsplads, var begrundelsen hensynet til Inger, fordi Inger var urolig for sin mor i det daglige. Det var nok for Esther til at hun overgav sig. I de knap to år på plejehjemmet nåede Esther aldrig at falde rigtigt til, men hun klagede ikke, og Inger besøgte hende så vidt muligt hver uge og var hos hende i hendes sidste timer i foråret 2013.

Esther og Bernhardt har også støttet Inger så godt de kunne med forældrebetaling af lejlighed til hende og undertiden med et pengebeløb til de unge familier. De har også været meget villige til at passe syge børn, have børn på ferie og har endda hjulpet med maling og rengøring i trængte perioder. Forholdet til børnebørnene var godt, og det var en fest med løbende børn på stikvejen når Mormor og Morfar kom eller afgang i deres statelige, grå Morris Monaco.

Opvækst

Inger kom til at gå i Stouby Lilleskole (1.-3. klasse) og senere Stouby Centralskole, 4 kilometers cykeltur fra hjemmet. Stouby Centralskole er stadig i funktion, og årene i Stouby Centralskole har ikke givet mig andet at skrive end at lærerinden hed Hvass, men at hun ikke levede op til navnet.

Skolen må have opfyldt sin funktion alligevel, for efter årene på Stouby Centralskole ventede gymnasiet i Horsens. På denne måde var Inger en mønsterbryder, for hun var den første i den lille familie som blev student, også den første og eneste blandt fætre og kusiner.

Inger har ikke holdt forbindelsen til kammeraterne fra folkeskolen, men hun var dog med til 25-års jubilæum i klassen i 1995, og hun overnattede hos en af veninderne hvor hun ofte var kommet i skoletiden. Inger kan ses på et foto af et håndboldhold i Stouby, men jeg har aldrig hørt om hendes forhold til håndboldspillet, hverken generelt eller specielt.

Om søndagen var Inger og Jens i nogle år i søndagsskole i Stouby, men bortset fra dette faktum har det ikke givet anledning til beretninger.

Som barn lærte Inger at spille klaver, og et højdepunkt blev nået dengang hun spillede som solist til en koncert for patienterne på nervesanatoriet. Klaveret stod dog med tiden urørt, og det fik en ny chance da det blev stillet op i rækkehuset i Holme for at inspirere børnene til at spille. Det fik dog ingen effekt og blev solgt omkring år 2000 til en interesseret familie i nabolaget. Inger har imidlertid stadig klaverspillet på rygmarven, for hun spiller vanskelige korsatser for sig selv på et el-piano når hun forbereder sig til korraftenerne.

Opvæksten var bortset fra skolen præget af nervesanatoriets nærhed til et børnehjemhjem i nærheden, Kildebjerget. Lederen og hans hustru, Jessens, blev gode venner af Esther og Bernhardt, og af deres børn var det især Gunhild som blev Ingers gode veninde. De var meget sammen og boede i perioder på skift hos hinanden. Senere skiltes deres veje, og de valgte vidt forskellige livsbaner; men takket være en vedvarende indsats fra Ingers side har de stadig en givende kontakt.

Gymnasium

Inger startede på nysproglig linje på Horsens Statskole i 1970, og det var noget af en indsats rent logistisk. Først en lille kilometer op ad en stejl bakke fra nervesanatoriet til busstoppestedet, og så en times kørsel til banegården i Horsens hvorfra hun kunne nå til gymnasiet på et kvarter. Så det var en træt ung dame som kom hjem om eftermiddagen, drak en kop te og gik i gang med lektierne.

Om morgenen fik hun dog hjælp af Bernhardt som bar hendes tunge taske op til bussen samtidig med at han fik luftet hunden. Inger har aldrig fortalt noget om hverdagen på gymnasiet ud over at latinlærerinden blev mødt af en klasse der rejste sig og sagde: "Salve" hvorefter lærerinden svarede med et: "Salvete", og så kunne undervisningen begynde.

I gymnasiet fik Inger en god klassekammerat i form af Birgit Nørgaard Andersen. De læste sammen, og i hendes hjem i Horsens var Inger en kær gæst som også kunne overnatte der hvis der havde været fest på skolen. Både Birgit og hendes forældre har Inger holdt kontakten til siden, og som Birgit Mühlbach lærte jeg også hende og hendes Helmuth at kende siden. Forældrene - nu kun Ejnar - holder Inger stadig regelmæssig kontakt med.

Det var også i gymnasiet Inger blev forelsket i Kenn Kousgaard Møller som gik to klasser over hende. Han var bagersøn fra Søvind, og hans hjem blev også et andet hjem for Inger. Hun fik et meget nært forhold til Kenn's forældre som hun kunne tale med om ting som ikke lige var passende i et indremissionsk hjem som hendes eget. Ingers fortælling om en typisk lørdag aften i en bagerfamilie med slik og friskbagte snegle ud på aftenen har været godnathistorie mange gange for vores egne børn.

Det var i Horsens at Inger for første gang stiftede bekendtskab med alkohols nedbrydende virkninger: En fest med for meget indtag af 80%-rom gjorde hende uegnet til at blive hentet af Bernhardt, og det var nok hos Birgit hun kunne sove rusen ud og komme hjem i ordentlig stand. Det har sikkert givet Inger en vis respekt for alkohol, for jeg kan ikke mindes at have set hende i beruset tilstand, kun i opløftet tilstand, og det er jo også sådan man skal kunne omgås alkohol.

Inger har ikke fortalt om hvad hun dengang ville bruge kundskaberne fra gymnasiet til, men hendes karakterer viser at hun havde mulighed for at vælge mange uddannelsesretninger. Inger fik sin

studerterhue i 1973 med et samlet gennemsnit på 8,6 (13-skalaen). Der var ringe spredning i karaktergivningingen: Ingen fag havde karakterer over 10, og kun to eksamenskarakterer nåede ned på et 7-tal.

Uddannelse

Ved siden af skolearbejdet arbejdede Inger i køkkenet på Vejlefjord og med servering for patienterne. Lederen Helene Holdt's anbefaling lyser af hengivenhed, og anbefalingen kunne være blevet brugt som bilag i en adoptionsansøgning. På Vejlefjord kom hun også i kontakt med ergoterapien. Her mødte hun lederen Solvej Feldballe, og det var hende der kom til at lede Inger ind på uddannelsen som ergoterapeut. Selvfølgelig betød arbejdet i terapien også at Inger kunne se hvad ergoterapi kan betyde for patienterne og for deres mulighed for at komme tilbage til et liv uden for sanatoriet.

Inger valgte at læse til ergoterapeut på skolen i Århus, og for at komme ind på skolen havde hun forskellige arbejdspladser som øgede hendes kvalifikationer. Hun var ufaglært sygehjælper på plejehjemmet Hestehaven, og her arbejdede hun sammen med Tonni Vester som senere blev klassekammerat og god ven af vores familie. Det var også på Hestehaven Inger fik organiseret de løst ansatte i Husligt Arbejder Forbund. Desuden arbejdede Inger som kassedame i Superland i Rosenhøj for at stifte personligt bekendtskab med begrebet Ensidigt Gentaget Arbejde. Ikke så meget det kedelige arbejde gjorde indtryk på Inger, men nok så meget samværet med de andre kassedamer som var meget intetsigende for en ung fremadstræbende pige som Inger. Det sidste udviklingsarbejde for Inger var på Gigtsanatoriet Hans Jansens Hjem i Skåde fra 1/8 1975 og til foråret 1975. På sanatoriet så lederen, Ebba Jansen, allerede mulighederne i Inger som en fremtidig gigtbehandler, og hun slutter: "Jeg mener at frk. Nygaard vil være velegnet som ergoterapeut og anbefaler hende meget til denne uddannelse".

På ergoterapeutskolen som dengang hed *Institut ved Aarhus Universitet for Ergo- og Fysioterapeuter*, og som lå på Vesterbro Torv i Århus, mødte Inger i 1975 en flok topmotiverede og friske piger hvoraf nogle allerede havde stiftet familie. En stor del af klassen holder stadig sammen i den såkaldte Strikkeklub med månedlige møder. Navnet er en joke, for der strikkes aldrig til møderne, men på skolen var strikning, vævning mv. en del af undervisningspensum. Det var dog mere fagene psykiatri og arbejdsmiljø som trak, og det var også her eleverne mødte nogle spændende undervisere som fx Jeanette Hede (senere Cold!). Ingers praktikperioder foregik på Aarhus Amtssygehus (fysiurgi) og Randers Centralsygehus (psykiatri), og hun har beskrevet hvordan indsatsen over for en psykiatrisk patient kunne bestå i at formå vedkommende til at tage en bus ind til Randers centrum. Inger dimitterede i 1978 og fik samtidig sin autorisation som ergoterapeut.

Alt i alt en meget grundig og bevidstgørende uddannelse som bl.a. medførte at Inger engagerede sig i den danske gren af antipsykiatri-bevægelsen, Galebevægelsen. Hun var aktiv i lokale grupper, og i den sammenhæng var hun også bevægelsens repræsentant i panelet til et offentligt temamøde om emnet på Skt. Anna Gades skole.

Inger fik kørekort i 1972, efter først at have dumpet til den teoretiske del. Hun begrundede det med nervøsitet fordi hun var til prøve hos en sagkyndig der blev kaldt "Kom-igen-Jensen".

Arbejdsliv

Efter endt uddannelse havde Inger et tremåneders vikariat på Horsens Sygehus hvorefter hun søgte til Norge. Hun fik stilling på sygehuset i Gjøvik i november 1978, og i løbet af det år hun boede i Gjøvik lærte hun om psykiatrisk ergoterapi i helt andre omgivelser, lærte Norge at kende på utallige ture rundt i landet i sin fritid og fik danske og norske venner for livet. Det var ergoterapeuterne Ellen Reiten fra Norge og Dorthe Norenberg fra Danmark. Ellen og hendes Tom Harald i Gjøvik byttede vi siden hus med og holdt kontakt med dem indtil hendes tidlige død. Dorthe og hendes norske mand Petter bor nu i Oslo, og vi møder dem med nogle års mellemrum, men altid til stor gensynsglæde. Inger blev også gode venner med sygeplejersken Marit Lundby som tog sig godt af Inger, lærte hende at løbe på langrendsski og gav hende en social forankring. Marit blev gift med svenske Jens Bohlin fra det yderste Värmland, og dem har vi haft tæt kontakt med i ferier og ved husbytte.

Efterhånden trak hjemstavnen og Kenn dog i Inger, og hun vendte tilbage til Danmark i 1979.

Hjemme startede hun med en måned i ergoterapien på Vejlefjord hvorefter hun arbejdede 10 mdr. på Plejehjemmet Abildgården i Århus Nord.

Hun fik 1/11 1980 job på Århus Amtskommunes Hjælpemiddeltjeneste (eller Hjælpemiddelcentral, HMC) som ergoterapeut i Distrikt Vest omkring Silkeborg, og her var hun konsulent for kommunerne i sager vedrørende hjælpemidler og boligændringer for handicappede. Det var et spændende og selvstændigt arbejde med et godt fagligt bagland i form af de andre ergoterapeuter på den centrale afdeling i Århus, først i De Kommunale Værkers bygning i Spanien og siden på Chr. X's Vej i Viby. Ledelsen af HMC var lagt i hænderne på en meget anonym leder, og det bevirkede at der fremkom et par faglige ledere i form af Ella Krogh Nielsen og Aase Brandt.

Kurser har altid været et fast indslag i Ingers arbejdsliv. Kurserne har dækket et væld af emner lige fra maskinskrivningskursus over hygiejnekurser og samarbejdskurser til kurser i coaching. De mest avancerede kurser er omtalt nedenfor under Ingers senere arbejdsliv.

Privatliv

Som nævnt blev Inger kæreste med Kenn i gymnasiet, og de holdt sammen i syv år på trods af Kenns problemer med svære depressioner og sygehusindlæggelser i den anledning. Kenns psykiske lidelse var en årsag til Ingers interesse og indsats i Galebevægelsen, og i privaten deltog Inger i Kenns terapi bl.a. ved at bistå Kenn i søvnterapi hvor søvnen fx blev erstattet af maling af deres fælles lejlighed i Tåsingegade i nattetimerne.

På et tidspunkt fik Inger og Kenn lyst til at prøve at bo mere kollektivt, og de købte sammen med et andet par en villa på Silkeborgvej af mediemennesket og sangerinden Cleo. Da forholdet til Kenn brast i efteråret 1980, flyttede Inger fra kollektivet til en lejlighed på Randersvej 7 i en ejendom som Ingers morbror, Jens Ejner Michelsen, var i besiddelse af, og hvor der netop var en ledig toværelses lejlighed.

Ingers og Kenns ferier bestod ofte i ophold i Kenns forældres campingvogn på den jyske vestkyst; men sammen var de også på en arbejdslejr i Skotland i 1973 hvor en af opgaverne var at renovere

en bro. Inger var endda en sommer ansat som medhjælper i bageriet i Søvind – og den gode anbefaling fra svigerfar var helt sikkert ment af hjertet.

Inger havde også en god veninde i sin kusine, Marie-Luise Nygaard Jensen, datter af Bernhardts bror, Johannes Larsen, i Tårnby. Afstanden gjorde at det kun var i ferier de sås, men Inger har haft gode feriedage sammen med hende i udlandet og i København. Marie-Luise bor nu ved Struer, men de ses kun ved familiesammenkomster.

I skolens 1. realklasse (=8. klasse) i Stouby fik Inger en penneveninde i Belgien, flamske Viviane Bruneel fra Ingelmunster, og de har skrevet sammen lige siden. Inger besøgte som 17-årig Vivianne i Belgien på egen hånd, og hun fik undervejs feriebesøg af morbror Jens Ejner og hans familie. Det var her Jens Ejners tidligt (1984) afdøde søn, Kristian, beundrende udtalte at: ”Far er så god til at tale fransk, at ikke engang franskmændene kan forstå det”. Hjemme hos Viviane oplevede Inger også en husmor som ikke sad ned sammen med familie og gæster, men som serverede og blev stående for at være i beredskab. Forholdet mellem pigerne blev ikke ringere af at Vivianne blev gift med sin Dirk Vanoverbeeke, og at jeg kom ind i billedet. Vi har nu besøgt dem sammen fire gange i Brugge, og de har også været i Danmark flere gange. Første gang på deres bryllupsrejse.

Et bekendtskab som er værd at nævne, er venskabet med det tre årtier ældre ægtepar Svend og Gerda Rytter. Svend var patient på Hans Jansens Hjem med svær, akut leddegigt, og Inger kom snart på god fod med Svends hustru, Gerda. De fulgtes hjem i bussen, og fandt også på at gå i biografen sammen. Siden har venskabet udviklet sig, og meget betegnende for Svend holdt han ti års handicapjubilæum hvor jeg også var med. Vi har siden været med til hinandens mærkedage og har ofte mødtes privat til en fornøjelig snak og kager. Efter Svends død i 2007 og indtil 2019 har det været en årlig tradition at foretage en sommerudflugt med Gerda og hendes andre ’unge’ venner, Sonja og Jørgen Fuglsang fra Søften.

31/3 1981 på Trøjborg

Overskriften på dette afsnit er et sted og en dato, og det er ikke en hvilken som helst dato, for det er den dag hvor jeg først mødte Inger. Vi var begge til folkedans i beboerhuset på Trøjborg, og vi var begge med som ledsagere til andre: Inger fulgte en psykiatrisk patient, og jeg var taget med Ellen, fordi hendes mand, Johann, nægtede at danse folkedans.

Det var en aften som alle andre, men så pludselig kom Inger brusende ind. Hun havde en vidunderlig frisk og selvsikker udstråling, og selvom jeg straks fik øje på hende, kunne jeg ikke forestille mig at jeg havde nogen mulighed for at stifte et nærmere bekendtskab med hende. Heldigvis tog Inger selv et initiativ da vi senere dansede i kvadrille, for hun spurgte mig, om jeg havde været i Norge. Jeg blev lidt paf, for jeg var ikke bevidst om at min vintersolbrunede hud kunne afsløre et besøg i Norge; men Inger havde jo for nyligt arbejdet i Norge, og hun var - og er stadig - altid klar til en snak om Norge.

Vi kom lidt i snak ved kaffen, og mere skete ikke den aften. Men jeg var ør i flere dage efter og glædede mig til at se hende næste tirsdag. Det var dog omsonst, for der gik hele fire uger, og i hele den tid bebrejdede jeg mig selv at jeg ikke havde fået sikret den mindste kontakt, for jeg havde hverken telefonnummer, adresse eller fælles bekendte der kunne hjælpe mig på vej. Men 28/4 mødte Inger op igen, og denne gang sørgede jeg for at få hendes telefonnummer, og jeg fik en aftale om at drikke en øl sammen efter folkedansen næste gang.

Siden gik det som det skulle, og datoen i overskriften er som en helligdag for mig, for her tog mit liv en ny og lykkelig retning.

Samliv

I midten af maj 1981 fik jeg endelig erklæret Inger min kærlighed, og det viste sig heldigvis at Inger var interesseret, omend hun kunne have gode grunde til skepsis som følge af min baggrund som fraskilt med et barn på 3½ år. Inger lærte dog hurtigt Anne Mette at kende, og hverken Anne Mette eller min baggrund stod i vejen for forholdet.

Allerede ved Ingers fødselsdag 25/5 1981 var vi rigtige kærester, og med min sædvanlige sans for diskretion kan jeg udtale at samlivet med Inger var spændende og intenst i starten, og at det kun er blevet bedre siden.

Inger har et lyst sind og er svær at slå ud. Hun er troværdig og spiller aldrig skuespil eller benytter sig af taktiske kneb for at få sin vilje. Det er sikkert helt ubevidst at hun gennem mange år har nudget mig ind i den tro at jeg er god til at lave mad, men faktum er at hun aldrig har klaget over mine frembringelser. Også når jeg helt berettiget har taget afstand fra et dårligt resultat, har hun trøstet mig og ment at jeg var for kritisk mod mig selv. Så jeg prøver igen og igen – helt frivilligt - at gøre hende glad og overgå mig selv i køkkenet.

Inger er glad for alle børn og selvfølgelig især for sine egne børn og børnebørn. Hun har overhovedet ingen lyst til at anvende vold og trusler i opdragelsen, men hun er selvstændig nok til ikke blot at danse efter børnenes pibe. Der skal også være plads til forældrene, og børnene må ikke komme mellem forældrene. Forældrene skal stå sammen, og er der divergerende holdninger, må de bearbejdes senere udenfor børnenes hørevidde.

En særlig grund til et vellykket familieliv er også at vi i mange tilfælde kunne tale tingene igennem på forhånd. Man kan selvfølgelig ikke forudse alt og blive enige om fremtidige problemløsninger, men man kan altid tale om forventningerne, og så søge at afstemme dem på forhånd. I en konkret situation er det meget værdifuldt at vide hvad den anden ægtefælles forventning er.

Noget Inger ikke er glad for, er usikkerhed og udefrakommende trusler af forskellig art. Hun lægger derfor også vægt på aflåsning af hele huset og vished om at der ikke er tændt for noget som kan give kortslutning. Epidemier som den aktuelle Covid-19 er noget som optager og bekymrer Inger meget, fordi den kan komme hvor som helst og når som helst og skade vores familie.

Det er typisk Inger der holder sammen på familie- og vennekreds, for hendes udstråling og interesse for andre bemærkes af mange, så det har undertiden været svært at overkomme alle aftaler. Men Inger er også realist, og hun kan derfor også prioritere bekendtskaberne, så visse af dem plejes mindre aktivt end andre. Det er naturligt Inger som efterhånden styrer vores fælles kalender, men da vi havde små børn og to arbejdspladser med en del rejse- og mødeaktivitet, havde vi et fast kalendermøde søndag aften efter at børnene var lagt hvor vi over et glas cognac kunne gennemgå og planlægge den kommende uges aktiviteter.

Vi har forskellig uddannelse og arbejdsliv, men det har været vigtigt at vores familiemæssige baggrund har været sammenlignelig. Det har betydet at vi altid har kunnet opretholde en fælles økonomi, for vi har haft samme indstilling til penge og forbrug. Vi føler os begge tilfredse med vores nuværende boligstandard som betyder at vi ikke har behov for at flytte i en overskuelig fremtid.

Vores måde at deles om husholdningen på ser måske almindelig ud, for vi gør begge rent, passer have og hus etc. men vi har typisk ansvar for det vi er bedst til: Inger styrer tøj og rengøringsstandard, medens jeg styrer græs, indkøb og reparationer. Men der er et fælles og meget afgørende princip som måske kan kaldes millimeterretfærdigt: Vi bliver ved lige længe, så den ene ikke holder fri klokken otte, og den anden pukler til halv ti. Det betyder at vi ikke ser skævt til hinandens indsats, en time er en time.

Familien i Holme

Det var en stor glæde for mig at opdage at Inger også var interesseret i at få børn. Som mange kvinder af hendes generation var hun blevet skræmt af de oplysninger der var kommet om p-pillernes eftervirkninger, og hun var bange for at hun ville have svært ved at få børn. Familiestiftelse var ikke et emne vi berørte før forsommeren 1982 hvor vi var til en fest med en meget frugtsommelig og smuk gæst, så jeg benyttede anledningen til på vej hjem fra festen at spørge Inger, om det var noget for hende at komme i de samme omstændigheder. Det ville Inger gerne; men på det tidspunkt boede vi stadig i hver vores lejlighed, og vi havde endnu ikke prøvet at bo sammen for alvor med alt hvad det indebærer af tøjvask, indkøb, økonomi og prioritering af arbejdstid og fritid. Vi aftalte derfor et halvt års prøvetid hvor vi boede på skift hos hinanden. Typisk for Inger at se faren, men også at imødegå den på en konstruktiv måde. Det viste sig heldigvis at vi kunne blive enige om daglig husførelse uden at gløden i forholdet forsvandt.

Da det blev 1983 kunne vi konkludere at prøvetiden var heldigt overstået, og Inger kunne glad gå til lægen og bede hende om at tage spiralen ud. Allerede i påsken kunne vi meddele familien at der var et barn på vej, og næsten samtidigt, 16/4, giftede vi os på Århus Rådhus. Det var en stor lettelse for Esther at barnet i det mindste ville blive født i ægteskabelige rammer, selvom fødslen ville komme vel tidligt efter giftermålet.

Jeg kunne ikke overskue et stort bryllup så kort efter min mors død i marts, så der var kun nogle få vidner til stede i form af Anne Mette og vores daværende venner, Eva og Edtvar Krogh, samt Knud Sloth fra Aalborg. Efter vielsen på Århus Rådhus var der frokost i min lejlighed i Willemoesgade og efterfølgende tur i Riis Skov.

Barnet i livmoderen udviklede sig som det skulle - så godt som man nu kunne vurdere det i en tid hvor ultralydsskanning kun var efter indikation. Inger havde ingen særlige problemer med kvalme eller humørsvingninger, og vi gik sammen til fødselstræning. Vi nåede også at få indrettet puslebord i Ingers lejlighed på Randersvej som nu var vores fælles bolig inden fødslen skete 19/10 1983 på Fødselsstiftelsen i nærheden.

Umiddelbart efter fødslen skulle Inger have to poser ekstra blod, fordi der blev ved med at løbe blod fra livmoderen. Inger var dog ikke berørt af blodet, for hun sagde til mig med lykke og overbevisning i stemmen: "Det er jeg med på en anden gang!" Jeg blev sendt udenfor på gangen med vores lille pigebarn, og herfra kunne vi følge panikken hvor forskellige personalegrupper kom løbende ud og ind ad døren til fødestuen bl.a. med blodposer. Men de fik standset blodet, og vi kunne ringe rundt og fortælle at Freja var født, og om eftermiddagen var Anne Mette med på Fødselsstiftelsen for at se sin lillesøster.

Selvom Ingers lejlighed i gamle dage blev anset for passende til et par med børn, mente vi at det var bedre at bo i et hus, og vi fandt kort efter fødslen vores rækkehus på Tulshøjvej 68 i Holme som ville blive ledigt i marts 1984. Vi havde allerede set på et lignende rækkehus, og Inger blev hjemme

hos Freja, medens Anne Mette og jeg kørte ud til Holme, inspicerede vedligeholdelsesstandarder og købte huset. Da vi var flyttet ind, lykkedes det at få en vuggestueplads til Freja efter Ingers korte barselsorlov (3 mdr.) og en måneds nødpasning hos Ann Marit og Kristian inde i byen. Frejas barnedåb kunne vi fejre i april på Tulshøjvej hvor familierne kunne lære hinanden lidt at kende. Det var med tre retter hjemmelavet mad og sange fra Højskolesangbogen.

Freja udviklede sig så godt og harmonisk, og vores familieliv kunne også rumme de ekstra opgaver, så vi følte os overbevist om at vi kunne klare et barn mere. Der var da også et barn på vej i foråret 1985, men allerede efter 12 uger kom der punktblødninger, og en skanning viste ikke noget liv. Den spontane abort fulgte kort efter. Inger blev indlagt til undersøgelse for at sikre at livmoderen ikke havde taget skade, og det stod nu tilbage at mestre skuffelsen sammen. Det var en af de tungeste perioder i vores samliv, men vi kom over det sammen – en erfaring rigere.

I foråret 1986 meldte så den næste sin ankomst, og 8/9 noget efter terminen og vistnok fremprovokeret af cykelture og kinesisk mad, kom Daniel til verden. Freja var på fødselsnatten bragt til Ingers kollega, Else Frølich, i Kalkærparken, men da jeg ringede til børnehaven og fortalte at Daniel var født, kunne de fortælle at Freja var ked af det og havde grædt, for hun troede at hun var blevet forladt. Så hun blev hentet så hurtigt som muligt, og familien kunne forenes på Fødselsstiftelsen.

Nu ville mange vel synes at det var en passende familie med to børn og et barn hver anden weekend, men Inger kunne alligevel med held argumentere for at det ville være endnu bedre med et barn mere. Derfor blev Liann født i 16/10 1990, og det har siden været umuligt at forstå at der overhovedet skulle argumenteres for hendes eksistens.

Inger tog graviditeterne med godt humør og uden nogen synlig ængstelse for fødslen. Som ægtemand er det kun gode tider at mindes med den fælles forventningens glæde og uden at blive udsat for problematiske humørsvingninger fra Ingers side. De fysisk svære måneder af graviditeterne lå desværre hen over sommeren, og det kunne være tungt for Inger med ekstra vægt og støttestrømper. Efter fødslerne kom Inger hurtigt på fode igen, og det var en selvfølge for Inger at knibeøvelser skulle passes med hendes sædvanlige ildhu.

Det har været nemt at have et familieliv med Inger. Som i fodbold er det en god og tryk følelse at føle en konstant opbakning hvis 'modstanderen' er ved at slippe igennem. Har der været uenighed om detaljer, har vi ofte kunne hente information i en forbausende eller kritisk mine hos den anden, men generelt har børnene vidst at de stod over for en samlet forældregruppe. De har også altid været så ærlige at de ikke har prøvet at få noget godkendt ved urigtigt at henvise til at den anden forælder skulle have givet lov. Vores sundhedsplejerske udtrykte det så brutalt: "I skal stå sammen mod barnet", og det har vi forsøgt at gøre, men på en kærlig måde (håber vi).

Vi har forhåbentligt støttet vores børn nok i skolen, men vi har aldrig læst lektier med dem. Hvis de havde spørgsmål, hjalp vi selvfølgelig, men hvis de ikke havde forstået det grundlæggende stof, blev de henvist til at spørge læreren ud fra det synspunkt at undervisning er lærerens opgave, og den skal man ikke blande sig i. Vi var ikke altid enige med lærerne på Holme skole i den praktiske pædagogik, men vi søgte ingen konfrontation med lærergruppen. Vores tre fælles børn kom alle efter folkeskolen på efterskole på Brøruphus, og her fik de suppleret deres skolekundskaber.

Det siges at man først kan se om opdragelsen af ens børn er lykkedes ved at se hvordan børnebørnene bliver opdraget. Det skal der ikke tages stilling til her, men vi nyder også at være med i opdragelsen af vores børnebørn, men med den absolutte forudsætning at deres forældre skal bestemme og at vi bakker op om dette. Der kan dog godt være særlige regler i vores hjem. Indtil nu har det ikke givet problemer os voksne imellem, - heldigvis.

Den øvrige familie

Som nævnt har Inger et lyst sind og er udadvendt. Hun har derfor en stor skare af venner, og hertil kan også regnes mange familiemedlemmer.

For nu at tage de sidste først har Inger været med til at samle fætre og kusiner både på Esthers og Bernhardts side. Flere gange til egentlige fætter-kusine træf fx på Dronninglund Slot hvor Inger var hovedansvarlig sammen med kusine Birthe Kousholt fra Grenaa og nu Randers hvor i første omgang fælles slægtsforskning bragte os sammen. Gruppen af fætre og kusiner fra Højlund har vi også haft næsten årlig kontakt med, og det er altid fornøjeligt, selvom det jo af og til bliver ved begravelser man mødes.

Familien fra Hvidet har vi fået god kontakt med siden årtusindskiftet hvor begge parter nok fik lidt mere tid fra børnene til at orientere sig udad. Til Hvidet-gruppen hører også morbror Jens Ejner og hans søn, Bent, som begge altid har været Inger behjælpelig med at finde bolig eller anden praktisk hjælp. Jens Ejner har været gift to gange og har holdt sølvbryllup med to kvinder, Ellen Margrethe og Gudrun, som også var søskende. Ellen Margrethe døde af kræft i 1991, og Gudrun og Jens Ejner fandt sammen kort efter. Vi havde ellers prøvet at forberede Jens Ejner på et liv som enkemand og havde forsøgt at lære ham basal husførelse, men uden større held.

Ingers bror Jens blev skilt fra Anne Marie i 1994. Det var ikke noget vi havde forventet, men vi var heller ikke ulykkelige da det skete. Og glæden spirede hurtigt for Jens da han mødte den tyve år yngre Lena Skøtt på deres arbejde hos ingeniørfirmaet Rambøll. Lena blev en svigerinde som hurtigt gled ind i familien, og som stadig efter Jens' død af kræft i 2007 er et trofast og kært familiemedlem. Lena og Jens købte rækkehus på Holme Parkvej 40, og vi har udnyttet den fysiske nærhed til at passe deres to fælles børn, Mia (2000) og Sune (2006), have fælles udflugter og herlige brætspil-dage med sjov, spænding og god mad bagefter.

Også Jens og Anne Maries to drenge har vi haft god kontakt til efter skilsmissen. De boede i starten sammen med deres far eller blev boende i nærheden. Siden stiftede de begge familie, og vi har især haft mulighed for at følge Kris og Mettes tre drenge, Mads Emil, Christian og William, da vi har passet dem ved flere lejligheder og været til mange af deres mærkedage.

Den ekstra familie som Inger fik ved giftermålet med mig, fik hun hurtigt skabt en god relation til. Min mor nåede Inger ikke at lære så godt at kende da hun døde inden vi rigtigt stiftede familie, men min far lærte hun bedre at kende som enkemand hvor han hyppigt besøgte os i Holme.

Til min bror. Peter, og hans første hustru, Marianne Dencker, havde Inger lige fra starten en god og kærlig kontakt. De mødtes første gang på en fælles weekendtur til et sommerhus i Tversted i 1981, og det var dejligt at opleve hvor ukompliceret samværet kunne foregå. Vi havde flere ferieture sammen suppleret med besøg i hhv. Gentofte og Holme, og via sit arbejde kom Peter undertiden på kort besøg hos os i Holme. Senere da børnene kom til, var der endnu mere at samles om.

Sidst, men ikke mindst, har det været af største vigtighed for mig at Anne Mette og Inger havde et godt forhold. Det blev grundlagt ganske forsigtigt med besøg af Inger i Willemoesgade i de weekender hvor Anne Mette var hos mig. Vi havde stadig hver vores lejlighed. Efterhånden blev det til en helt naturlig kontakt, og meget typisk var hændelsen i toget hjem fra Legoland hvor Anne Mette overraskede de andre passagerer i kupeen med denne bemærkning: "Inger, vil du ikke sove

hos os i aften?” Så kunne de lære at en tilsyneladende kernefamilie ikke nødvendigvis er hvad den syner af.

Nu efter så mange år og søskende må jeg konstatere at Anne Mette og hendes egen familie har samme plads i familien som de andre søskende og deres familier, og Inger har indtaget rollen som en opmærksom og kærlig bedstemor for drengene i Skødstrup.

Andre venner

Som nævnt er Gunhild Jessen, Viviane Vanoverbeeke Bruneel og Birgit Mühlbach gamle venner som Inger holder regelmæssig kontakt med. Hertil kommer andre som Inger ser flere gange om året. Ulla Dueholm, Tonni Vester og Karen Bülow Madsen fra Ergoterapeutholdet har Inger haft kontakt med via Strikkeklubben, men derudover har de også mødtes i forskellige sammenhænge, nogle gange med mænd og mange gange uden. Ulla og Tonni mødes vi med en gang om året i august i Rønbjerg i Tonni og Torbens sommerhus, en hyggelig tradition som børnene også var med i som små.

Karen døde af kræft efter i flere årtier at have kæmpet mod mange sygdomme og modgang. Men trods alt med et smittende humør og altid som en loyal veninde. Inger kvitterede også for det ved at deltage i Karens pleje til det sidste og holdt som den eneste en smuk mindetale efter begravelsen fulgt op af en fællessang, Donovan's 'Donna, Donna.'

Strikkeklubben har været beundringsværdigt stabil i alle de år. Deltagerne har kunnet vende faglige og familiemæssige problemer og har endda afholdt studiekreds i assertionstræning som flere mente at kunne se et behov for. Inger vender altid glad hjem fra møderne selvom hun kan være træt af sygehistorier og forundret over hvordan andre kan klage over deres mænd i det forum. Tonni udtalte engang om mig at jeg var den eneste ægtefælle som aldrig var blevet bagtalt i Strikkeklubben. Det kunne kun glæde at høre en sådan bemærkning, men jeg har aldrig været i tvivl om Ingers loyalitet, og at jeg ville være den første til at høre en evt. klage. Det er naturligvis Inger der holder styr på alt det praktiske i Strikkeklubben, og inden et møde kommer der typisk en stribe e-mails til Inger med forespørgsler fra deltagere som ikke kan finde mødested, tidspunkt og samkørsel, fordi de ikke kan finde indbydelsen.

Freja kom i vuggestue på Hjulbjergvej i begyndelsen af 1984 og blev hentet af Inger om eftermiddagen. Her mødte Inger Annette Høiris Nielsen (Troels' mor) og Evelina Nielsen (Daniels mor) næsten hver dag. Annette, der er uddannet psykolog, kendte til betydningen af at danne grupper med fælles udgangspunkt, og hun foreslog derfor at Evelina og Inger skulle mødes med deres små børn. (Det var før den tid sundhedsplejerskerne oprettede mødregrupper i kommunalt regi) De tre har holdt kontakten ved lige i alle årene med sammenkomster og udflugter. En særlig tur gik i til Sofia i Bulgarien foråret 2015 for at se Evelinas fødeby. Det var for øvrigt Ingers eneste undtagelse fra hendes boykot af flybranchen pga. branchens luftforurening. Siden 2002 har Inger været principfast og kun fløjet denne ene gang.

Via Liann har vi lært hendes legekammerat fra vuggestuen, Maria Liva Petersen, og hendes forældre at kende. Gennem pasningsaftaler og fælles arrangementer har vi uddybet bekendtskabet, og nu hvor børnene ikke mere binder os sammen, mødes vi i hvert fald én gang om året til sønderjysk julefrokost.

De gode personlige relationer mellem terapeuterne på Hjælpemiddelcentralen betød at en stor del af gruppen stadig ses i dag til snak og fornøjelser og tit sammen med ægtemændene. Eva Worre Jensen

var flere gange barselsvikar for Inger, og hun og manden, Erik Foged, boede dengang i Holme med deres tre drenge. Vi hjalp hinanden med afhentning og børnepasning, og da de flyttede til Holstebro, tog Inger som den eneste fra HMC initiativ til at besøge dem i deres nye omgivelser, og initiativet bar frugt. Vi har mødtes mange gange hos hinanden og i deres fritidsbolig på Samsø, og vi er efterhånden også begyndt at dyrke fælles interesse i musik ved at gå til koncerter sammen. Som et særligt bevis på vores fælles interesser og værdier, oprettede vi i 1992 et gensidigt børnetestamente, så vi i tilfælde af det andet forældrepars bortfald skulle tilbyde os som plejeforældre. Else Frølich var også ergoterapeut på HMC, og hun har også været en nær ven af familien i alle årene. For tiden mødes vi over film og serier, og har også herigennem lært hendes kæreste, Henrik Pedersen, bedre at kende.

På efteruddannelsen mødte Inger Ellen Thomassen, men det var først medens vi boede i Odsherred at de for alvor fik kontakt. De taler godt sammen, har fælles interesser, og Ellens mand, Lars Ole Bonde, og jeg har lige fra starten haft en særlig god kontakt som bl.a. omfatter historie og musik.

Inger og jeg kom begge fra brudte forhold, og derfor er der også venner fra tidligere at forholde sig til. Fra min side gælder det studiekammeraten, Kim Andersen, og hans Else Birgitte som vi har holdt kontakten med, og det gælder Knud og Tove Sloth fra Aalborg hvor Knud og jeg kendte hinanden fra Trøjborg i 70'erne. I begge tilfælde gik Inger ind i venskabet uden problemer overhovedet.

Ann Marit Ulvund og Kristian Svendsen kendte jeg via Ellen og Johan Nissen fra Brørup, men det var først da Inger kom til og senere Freja, at vi lærte hinanden rigtigt at kende. Vi har holdt nytårsaften med dem siden 1989, og vi har besøgt dem i flere uger da de arbejdede og boede på Færøerne i 1985. Det er stilfærdige, men loyale venner som vi altid nyder samværet med.

Carsten Dencker og hans svenske hustru Birgit Jøvik besøgte vi allerede i 1981. Jeg havde gået i gymnasiet med Carsten, og vi har siden holdt kontakten gennem vores svogerskab, idet hans søster og min bror blev gift og fik tre børn. Da Inger kom ind i billedet, blev forholdet kun bedre, og det blev i særlig grad intensiveret da deres yngste, Stina Dencker (nu gift Alrø), flyttede til Århus for at læse medicin og boede en måned hos os. Når vi nu besøger Östersund, er det lige så meget for at besøge Stina og hendes familie som for at besøge Carsten og Birgit.

Ingers ydre

Inger har ikke bare udstråling, hun ser også godt ud. Lys af hud og med kommunefarvet hår. Derfor bruger hun heller ikke tid på bruning, hverken i solarium eller under solens stråler, og hun er derved et godt forbillede for sine børn.

Ligeledes bruger Inger minimalt med sminke, men lægger i stedet vægt på at bære smykker dagligt. Hun er altid ren og frisk, og tøjet er som en selvfølge også helt rent. Det er ikke altid så moderne, men giver til gengæld tit gode minder om forgangne tider. Inger er ikke bange for at bytte tøj med andre hvilket betyder at hun overtager andres modetøj som de er blevet for tykke til, medens Inger holder sin vægt.

Ingers ansigt er oftest smilende, og hvis det ikke var for Larsen-familiens markante lodrette ansigtsfolder, kunne hun have været model i et hvilket som helst dameblad. Inger er velsignet med et par brede hofter som af hendes praktiserende læge blev karakteriseret som en 'ren fødemaskine'. Det skulle jo senere vise sig at være ganske korrekt.

Inger lever et sundt liv. Hun spiser varieret efter i en periode at have undgået fede fødevarer i en lidt for høj grad. Desuden hælder hun også til køb af økologiske fødevarer, både for ikke at indtage giftstoffer, men også for at skåne jord og drikkevand. Vitaminer og andre kosttilskud bliver dog også indtaget regelmæssigt.

Sundheden bliver fremmet ved sportslig aktivitet. Inger har igennem flere årtier været fast deltager på et lokalt hold i kvindegymnastik, og øvelser herfra indgår i den regelmæssige morgengymnastik. Den afløses dog ofte af cykelture med vores faste morgencykelvenner, Tove Tugwell og Mogens Christophersen, rundt om Brabrand Sø eller rundt om Beder/Moesgaard, og det har været en god vane de sidste seks år. Ved enkelte lejligheder har Inger været med til DHL-stafetløb eller langdistancecykling, men det er en absolut undtagelse som har været betinget af arbejdskammeratskab.

En spinoff fra kvindegymnastikken er Ingers vandregruppe som mødes hver tirsdag. Det er 6-8 friske damer – uden vandrestokke – som vandrer i omegnen, og som gennemfører mindst 10 km inkl. den obligatoriske kaffepause. På den måde har Inger lært hver en vej og sti i Holme-Højbjerg-Moesgaard at kende. Vandregruppen har også dannet en undergruppe på fire par, Højergruppen, som ses privat og til udflugter bl.a. for at se Sort Sol i Vadehavet.

Inger har derfor en sund krop uden kroniske gener. Hun havde i en periode omkring 2015 for meget influenza og luftvejsproblemer, men de synes nu begrænset. Desværre er der via røntgen konstateret slidgigt af hendes venstre hofte. Forhåbentlig kan det holdes nede med øvelser eller fysioterapi.

De tre svangerskaber som Inger gennemførte satte sig dog sine spor i form af åreknuder på benene. Ved flere lejligheder er de forsøgt fjernet operativt på Odder Sygehus og på Brædstrup Sygehus, men de er dog kommet tilbage. Det betyder at Inger må bøvle med kompressionsstrømper – også om sommeren - og at hun desuden ikke er tilbøjelig til at vise ben om sommeren.

Som mange i pensionsalderen er Ingers hørelse også udfordret. Hendes far havde i mange år problemer med hørelsen, så der er nok også en arvelig faktor på spil. I al fald fik Inger et diskret høreapparat til sit ene øre i 2015, og i 2020 har hun fået avancerede apparater til begge ører med Bluetooth-forbindelse til aflytning af mobiltelefon, lydbøger og til indstilling af høreområde.

Arbejde

Efter Ingers mangeårige indsats i HMC fik hun lyst til nye udfordringer, og det var da naturligt at søge et job i den kommunale sektor som hun havde ydet bistand til. Hun fik job i Lokalcenter Vejlbj 1/1 1989, men det var nok det eneste job hvor Inger ikke havde været tilstrækkelig grundig ved vurderingen af arbejdsstedet, for hun sagde op i prøvetiden og kom lige efter til Lokalcenter Toftegården hvor hun især arbejdede med selvhjælpsgrupper. Hun var med til at starte mange grupper op, og hun var med til at udbrede kendskabet gennem radio og lokal-tv.

Det var i 1992-93 medens Inger var på Toftegården at hun fik orlov til at deltage i den etårige uddannelse, Videreuddannelsen til Ledende og Undervisende Ergoterapeut og Fysioterapeut. Det var et krævende forløb med spændende teori, og det blev kronet med en meget fin slutopgave der byggede på en spørgeskemaundersøgelse udført efter alle kunstens regler. Videreuddannelsen sammen med andre modne og aktive kvinder gav selvfølgelig også Inger nogle gode venskaber hvoraf flere stadig plejes her næsten 30 år efter.

Videreuddannelsen gav også Inger baggrund til og mod på at være leder af kurser i organisationsudvikling, de såkaldte fremtidsværksteder. Inger gjorde det både på egen arbejdsplads, men også for andre.

Fra Toftegården skiftede Inger med udgangen af 1993 til et lederjob i terapien på Lokalcenter Holme, og her kunne hun til fulde udnytte de ledelseskundskaber som hun havde lært på efteruddannelsen. Af særlig interesse var sammenlægning af flere enheder med forskellig kultur og drift af en afdeling på flere adresser. Hertil kom varetagelsen af et stort budgetansvar som Inger levede op til bl.a. ved at lære om virksomhedsøkonomi på Århus Købmandsskole i semesteret 1999-2000.

Lederopgaverne må have tiltalt Inger, for hendes næste job fra 1/10 2000 indeholdt ledelse på et endnu højere plan som leder af Træningsgruppen på Høskoven i Viby. Der var her tale om et meget professionelt ledelsesteam, en meget tung klientgruppe og mange forskellige faggrupper.

Som indehaverne af krævende lederstillinger ofte kommer ud for, måtte Inger også opleve at de mange personalemæssige problemer som hun skulle løse satte sig i fysikken med et forhøjet blodtryk til følge. Heldigvis havde Inger selvindsigt nok til at forstå at der skulle gøres noget, og hun gjorde hvad der var nødvendigt: Meldte sig syg, fik behandling hos lægen og fik en aftale om mindre krævende arbejdsfunktioner. Det blev så arbejdsplanlægning som Inger kunne koncentrere sig om idet hun varetog denne opgave for sin efterfølger i lederstillingen.

Inger fik også styr på denne opgave, men arbejdsplanlægning er en opgave der typisk bliver centraliseret, og det skete da netop for Træningsgruppen under en omlægning. Inger prøvede derfor for første gang i sin karriere at blive sagt op fra sin stilling. Det er helt klart den værste arbejdsrelaterede krise jeg har oplevet Inger i. Og det skete netop på den glædens dag hvor Anne Mette fødte sin anden søn Casper. Inger var som forstenet.

Men hun kom hurtigt i gang. Først undersøgte hun med venners hjælp om fyringen overhovedet var lovlig, og hun tog imod arbejdspladsens tilbud om psykologhjælp. Hun søgte naturligvis andet arbejde, men hun gik samtidig i gang med at opkvalificere sig ved at melde sig til flere fag under den sundhedsfaglige diplomuddannelse på VIA University College. Her viste hun at hun stadig kunne modtage undervisning på et højt niveau. Det var en stor og beundringsværdig indsats fra Ingers side med meget tidlige togafgange til Holstebro og lange dage, og hun opnåede i alt 9 ECTS-points.

Det hjalp også på Ingers selvfølelse, som var blevet ridset ved fyringen, at hele Træningsgruppen få måneder efter blev nedlagt. Kommunernes brug af Træningsgruppen var over mange år blevet reduceret pga. omprioriteringer i kommunerne.

Inger søgte arbejde over et bredt spektrum og inden for en stor geografisk ramme. Men alderen talte imod hendes ansøgninger, og der var sikkert ingen der troede at hun ville flytte for et vikariat. Hun besluttede sig derfor til at gå mere aktivt ud og lade sin ansøgning følge op med en opringning hvor hun fastslog at hun ville og var i stand til at flytte til alle destinationer mellem Schleswig og Tromsø. Jeg ville gerne følge med, men havde gjort en undtagelse for Lolland.

Det gav bid: Inger søgte og fik et vikariat i en specialbørnehave i Tengslemark i Odsherred fra 1/5 2011, og vi to gamle flyttede dertil i de 12 måneder vikariatet varede, imedens vores yngste, Liann, blev boende i huset og passede godt på det. Vi lejede en del af en hovedbygning på en nedlagt gård, Fredensgården, i Nyrup ved Højby, og vi nød at indrette os og bo for os selv. Det var som at flytte hjemmefra for første gang! Arbejdet passede også Inger godt. Hun havde faglige udfordringer, men havde en god kollega i Joan Falk der var erfaren i træning af institutionens børn med mange

vanskeligheder. Joan og hendes mand Frans har vi holdt kontakt med en del år herefter. Inger kom også på kollegernes løbehold, og vi nød sammen at udforske Odsherred og opleve stedet sammen og med vores familie og omgangskreds som kom og besøgte os i vores idyl.

Da vikariatet var ved at slutte, søgte Inger og fik en fast stilling i specialbørnehaven på Lucernevej i Randers. Her startede hun 1/4 2012 lige efter hjemkomsten fra Odsherred, og hun kunne køre med Mogens næsten hver morgen til Randers. Det var alligevel lange dage – undertiden med en indledende og afsluttende cykeltur til Århus Nord hvor en anden medkører ofte ventede på dem i sin bil. Vikariatet i Randers gav Inger jobtilfredsstillelse, men den lange afstand gjorde at hun efter ni måneder søgte og fik en stilling på dagcentret i Tilst hvor ældre svækkede og demente – og ikke mindst deres pårørende imens – kunne få en friperiode. En meget inhomogen personalegruppe og konstant skiftende og fjern ledelse gav visse problemer, men også i denne personalegruppe fik Inger gode venner som hun ser endnu (Methe Skalborg Klostergård, Linda Fiirgård og Anne-Grethe Dumont).

Det var så Ingers sidste arbejdsplads, og hun kan nu se tilbage på et arbejdsliv der har givet hende mange faglige udfordringer, oplevelser og erfaringer. Samt mange gode bekendtskaber. Hun har været igennem mange af ergoterapifagets hovedområder dog med undtagelse af arbejdsmiljø. Men det har hun så sandelig været med til at skabe på hendes arbejdspladser! Dette ses ikke mindst af de smukke anbefalinger hun har fået på sine arbejdspladser.

Ferie og fritid

Når Inger holder ferie, er der tale om aktiv ferie. Der er ikke noget med at ligge på stranden eller sove i en hængekøje, for der skal ses noget, og kroppen skal aktiveres. Det bemærkede jeg allerede den første sommer vi var sammen hvor Inger havde planlagt en rundrejse i Norge og Sverige over tre uger. Jeg var ikke selv med på turen, men mødte hende i Stockholm på vejen hjem, hvorefter vi rejste hjemad med besøg på vejen i Jönköping hos Birgit og Carsten og i Värmland hos Marit og Jens. Inger dokumenterede hele turen med fotos taget med et nyt spejlreflekskamera, og det var ikke bare hurtige skud, men velkomponerede og indholdsrige billeder. Billeder af utilfredsstillende kvalitet røg straks i papirkurven. De gode billeder kom i album og blev forsynet med maskinskrevne tekster.

Det følgende år i 1982 fulgtes vi ad på ferie til Island, og her havde vi lejlighed til at deles om ferieoplevelser og om campinglivets udfordringer i den barske natur. Turen var en succes, men blev aldrig fulgt op af senere campingture da børneflokkene meldte sin ankomst allerede næste sommer.

Siden har vi holdt mange sommerferier og andre ferier sammen, og de er dokumenteret andetsteds. Vi har holdt mange slags ferier: Storbyferier, sommerhusferier og boligbytteferier. To charterturer sydpå (Malta og Madeira) er det også blevet til, men det er Nordeuropa som tilbyder os de tryggeste rammer, og som stadig rummer mange ukendte attraktioner for os.

Det har altid været en oplevelse at følges med Inger i ferierne. Med børnene var det naturligvis altid begivenhedsrigt, men også alene nyder vi oplevelserne sammen, og selvom vi sidder bænket alene ved aftensmaden på overnatningsstederne, er det altid givende at være i Ingers selskab. Hun er nærværende, interesserer sig for mange emner og er en god samtalepartner.

Inger er den fødte arrangør eller det man i vore dage kalder en eventmanager. Også planlægning af ferieture klarer Inger. Undertiden afvikles de som overraskelsesture hvor jeg kun kender land og landsdel, men ellers har Inger fundet seværdigheder for os begge og spændende overnatningssteder.

I stedet for gaver til venner og familie bliver der ofte givet oplevelsesgaver, og også her er det oftest Inger der står for ide og udførelse.

Selvfølgelig har Inger også en aktiv fritid – og havde det også inden hendes pensionering i 2017. Sporten er allerede nævnt, men i Odsherred fik hun en ny interesse: Korsang. Vi begyndte i det rytmiske kor – sammen med vores nabo Dorthe Møller i huset i Nyrup – i det rytmiske kor i kirken i Nykøbing Sjælland. Det gav os blod på tanden, og tilbage i Århus blev vi optaget i koret Nevertheless. Koret har givet os passende sanglige udfordringer og gode oplevelser ved koncerter og ved rejser med koret. På rejsen til vores venskabskor, Aquarellen, i Göteborg var det Inger der stod for alt det praktiske ved arrangementet (befordring, hoteller, rejseafregning og korrespondance). Der var meget stor tilfredshed i koret, og Inger kronede indsatsen på festaftenen med en fuldendt tale bl.a. med prøver på svensk udtale. Da den svenske korformand i sin festtale takkede Inger som arrangør og de andre danske arrangører, lød det da også straks fra flere sider: ”Det er da kun Inger som har arrangeret!”.

Inger har altid været en god læser. Med små børn var det begrænset hvor meget der var mulighed for, men avisen er altid blevet læst – undertiden med nogle dages forsinkelse. Selvom Inger holdt Socialistisk Dagblad før vi flyttede sammen, enedes vi om at holde Information, og det har vi nu gjort i næsten fyrré år. Da vi kom hjem igen fra Odsherred, ville Inger læse på en mere forpligtende måde, og efter grundige overvejelser ang. formen etablerede hun sin egen litteraturgruppe januar 2013, og den har holdt sammen lige siden med få udskiftninger. Den mødes månedligt og behandler det læste meget seriøst, samtidig med at de seks medlemmer også kan hygge sig sammen. Det sidste viser sig ved afholdelse af udflugter til forskellige spændende steder: Hald, Svanholm og Hindsgavl. Man kan sige at læsegruppen har vænnet Inger til aktiv læsning, så der tages noter – enten til brug under møderne eller til eget brug. Inger er derfor også aktiv og velinformeret inden for litteratur når vi mødes i andre sammenhænge. Hendes litterære smag er romaner og af og til novellesamlinger fra den europæiske kulturkreds. Kvindelitteratur og nyere litteratur ses ofte, men kriminalromaner ses Inger næsten aldrig i selskab med.

Inger var aktiv som medlem af forældrebestyrelsen i både vuggestue og på fritidshjem. Hun opstillede og blev desuden valgt til bestyrelsen i Grundejerforeningen for Tulshøjvej og Bjødstrupvej. Bestyrelsen konstituerede sig med Inger som formand, og det var derfor også Inger der kunne holde festtalen til foreningens jubilæumsarrangement i 1997. Men efter én valgperiode havde Inger nok af samarbejdet med en ret umulig bestyrelse.

Musik i kor har været nævnt, men derudover har Inger gået til koncerter af mange slags. Lige fra Jimi Hendrix’ fejlslagne koncert i Vejlbj-Risskovhallen i 1970 og til moderne og klassiske koncerter i min tid. Hun er hyppig gæst i byens musikhus til de officielle koncerter, men også til de koncerter som konservatoriet arrangerer med de studerende i hovedrollen. Mange operaforestillinger har haft Inger som tilskuer, selvom hun oprindeligt var frastødt af genren og gerne overlod sin billet til veninder når jeg gerne ville i operaen. Det var først gennem en gave fra mig til hendes 40-års fødselsdag på en tur til Rigoletto i Hamburg at hun blødte op, og det er siden blevet til mange operaforestillinger i ind- og udland. Også ballet har Inger set med glæde ved flere lejligheder. Ikke bare Lianns egen optræden og hendes balletbørns afslutningsdans har glædet Inger, men også ballet på store scener i ind- og udland. Og som sædvanligt med Inger, ville hun forberede sig grundigt, så vi var en weekend til en introduktion til ballet på Folkeuniversitetet.

Dans er dog ikke noget der ligger til Inger. Det siger hun også selv, og ingen af os har gået til dans i barndommen, så hun har heller ikke en mand der kan ’føre’. Vi har ellers gået et par sæsoner til moderne selskabsdans, men med et beskedent resultat. Det sociale og pauserne var det bedste. Det er også sigende at når vi kunne mødes i en dans, så var det i noget så fast og regelbundet som i en Lanciers-kvadrille. Inger siger ikke nej når hun bliver budt op, og er det af en rigtig danser kan hun

folde sig ud som en habil danser. Inger har dog engang til en fødselsdagsfest i Kolding slået alle med beundring for hendes egen indsats på dansegulvet: Hun gennemførte på god og yndefuld vis en dans med en af gæsterne der sad i kørestol.

Teater er det ret sjældent blevet til, og det skyldes nok til dels min aversion mod teaterformen. Vi kommer imidlertid gerne til det filmede teater i biografen. Omtrent en gang om måneden er vi i biografen, og det foregår for det meste i Øst for Paradis hvor vi er stamgæster og aktionærer. Ingers repertoire inden for film er alt undtagen actionfilm som hun villigt overlader til os andre.

Museer i ind- og udland har også Ingers bevågenhed. Her tænker jeg mest på kunstmuseer, for kulturhistoriske og arkæologiske samlinger går Inger kun med på for at være sammen med mig, og i så fald finder hun snart en stol i cafeen i selskab med en bog. Men kunstmuseer og kunststillinger bliver ofte studeret med stor interesse. Temaet vil ofte være fra Guldalderen, impressionismen og moderne kunst op til mellemkrigstiden. Moderne installationskunst med pinde som er sat kunstfærdigt op ad en væg, vil Inger typisk gå forbi uden at standse op. Et eksempel på en udstilling der i særlig grad tiltalte Inger var en udstilling i Mora hvor malerier af hhv. Carl Larsson og Anders Zorn var stillet op over for hinanden struktureret efter emne.

Børnebørn

Børnebørnene udgør en så væsentlig del af den nuværende familie og af Ingers fritid at emnet berettiger et særligt afsnit. Vi er begge enige om at børnebørn er at ligne ved livets dessert, og vi er blevet begunstiget med ikke mindre end syv børnebørn – indtil nu.

Anne Mette fødte vores første barnebarn, Nicolai, den 12/12 2008. Forud var gået en eller flere spontane aborter, så det var en stor glæde da Anne Mette og Henrik kunne fortælle os på et besøg i sommerhuset i Blokhus at de ventede sig, og at de nu var så langt at der var håb om en lykkelig afslutning. Fødslen foregik i Skejby, og da vi mødte frem med resten af familien, var det et frisk og lykkeligt forældrepar som tilsyneladende havde styr på det hele. Nicolai har som det første barnebarn fået særlig opmærksomhed, og alle udviklinger er blevet fulgt med interesse. Vi har også passet ham regelmæssigt i Skødstrup under sygdom og travlhed. Sidstnævnte blev især aktuelt efter 24/9 2010 hvor Casper ankom, og hvor Anne Mette trængte til en ugentlig aflastning når Henrik arbejdede til sent. Vi har kun sjældent passet de to drenge her i Holme, men vi har flere gange haft dem med alene på sommerferie, været på højskole med dem, og to gange har vi desuden været på skiferie sammen med hele familien.

Da vi fejrede Andreas' kandidateksamen i Højby i sommeren 2011, fik vi at vide at Freja og Andreas ventede barn til næste år. I bedste Freja-stil fortalte hun at hun ville afslutte sit speciale i begyndelsen af 2012, føde barn og så tage med os andre på skiferie på Hafjell i Norge kort efter. Og hun gjorde det i samme rækkefølge! Inger hørte om fødslen den 19/1, medens hun var på arbejde i børnehaven i Tengslemark, og hendes kolleger måtte sende hende hjem efter at hun var gået ind i en skabsdør: De mente at hun var så ør af lykke at hun var til fare for sig selv og andre. Dog ikke mere end at Inger straks kunne tage med på Hvidovre Hospital og beundre hendes første 'rigtige' barnebarn, Carla. Inger måtte erkende at det betyder noget helt særligt når det er ens eget barn som bliver forælder.

I den første del af Carlas liv boede hun i Valby, og vi overnattede der flere gange og passede Carla, og hun var også et års tid i dagpleje i Valby. I 2013 flyttede den lille familie til Kollektivgodset Svanholm, og her fik Carla 14/11 2013 en lillesøster, Solvej. Familien blev rundet af da Ines ankom 4/7 2016. Solvej blev født på sygehuset, selvom de helst havde født hjemme, men med Ines lykkedes det dem også at opleve en hjemmefødsel. Vi nåede frem samme eftermiddag, og vi havde

den store glæde at se da de to store piger kom hjem fra Svanholms børnehave, og vi oplevede Carla hilse lillesøsteren med ordene: ”Den er sø’!”

Vi har efter Ingers pensionering regelmæssigt passet de tre piger. Det har været skrevet i kalenderen hvornår vi skulle passe pigerne, og forældrene kunne så blive længere på arbejdet, besøge venner eller gå i byen, medens vi nød at lære pigerne at kende. Ines har helt klart har de øjne som hendes mormor kunne fortrylle sine omgivelser med i Haslev. Vi har haft pigerne alene på ferie i Holme, men vi har også haft dem med på sommerferie på vandrerhjem i Gjerrild.

Liann og hendes Villads var de næste som meldte familieførøgelse. Vi fik meddelelsen i flere led: De kunne desværre ikke komme med på en planlagt fælles skiferie i Idre i Sverige, men årsagen var den glædelige at de ventede barn i samme uge som skiferien. Finn ventede dog heldigvis med at ankomme til vi var hjemme igen fra Norge, og vi kunne glæde os over at se nok et velskabt barn med fødsel 21/2 2019 i Skejby. Familien bor i Saralystparken kun 25 minutters gang fra Tulshøjvej, så vi har kunnet følge Finn i særlig grad.

Det seneste barnebarn er Daniel og Amandas. Det er en lille skat ved navn Hilde Hedvig som blev født 18/9 2019 i Skejby. I det første halve år af hendes liv boede hun på Frederiksbjerg Vest, men herfra flyttede hun til sin mormors rummelige nedlagte brugsforening i Skarresø hvor den lille familie nu bor. Vi glæder os til at lære hende nærmere at kende, for endnu har vi kun passet hende alene nogle få gange.

Skriftlige evner

En omtale af Ingers evner til skriftlig fremstilling bør starte med en kort bibliografi:

- Inger har lagt navn til en artikel i fagbladet Ergoterapeuten om etablering af et brugerdrevet værtshus på Abildgården, Benøtten, hvor beboere og deres pårørende kunne samles under uhøjtidelige rammer.
- Inger nåede at skrive abstract til en artikel til en stor international ergoterapeutkongres i Stockholm, men artiklen strandede på hendes medforfatters manglende input. Hun skulle nok have klaret det hele alene hvis artiklen var blevet optaget.
- Inger har selvstændigt – eller sammen med denne skribent – været forfatter på et næsten trecifret antal festsange, konkurrencer eller festlige indslag som har spiddet, udstillet og moret festens hovedperson og adspredt festens øvrige deltagere. Det kræver humor, sans for ord og vendinger, men også bevidsthed om hvor grænsen for det morsomme går. Alt sammen noget som Inger mestrer.
- Ingers slutopgave på et af kurserne på diplomuddannelsen viste at hun kunne skrive en DJØF-rapport på linje med akademisk uddannede: Tag et emne du ikke kender noget til, skriv et antal sammenhængende sider med passende syntaks og ordvalg og vær ligeglad med om nogen læser, forstår eller bruger teksten. Og hun endte med topkarakteren 12.

Bortset fra det nævnte publicerede kan Inger også skrive breve med indhold og holdning til andre, og der er næsten altid breve og mails på vej ud og ind fra det vores veninde, Bente Jakobsen, kalder for Ingers maskinrum. Inger mestrer også de svære breve, dvs. breve ved alvorlig sygdom og dødsfald. De har trøstet mangen en modtager og har typisk været skrevet på et kunstkort der har passet til anledningen.

Af særlig genialitet var den ansøgning til Fysioterapeutskolen som Inger skrev udkast til for Anne Mette. Den forbandt de beskæftigelser som Anne Mette havde haft, så skolen måtte få indtryk af at

alt var led i en målrettet proces som sigtede mod et virke i branchen. Hun kom da også ind på uddannelsen på trods af sin relativt unge alder.

Ingers seneste udviklingsmål er at skrive breve på tysk til vores tyske venner og bekendte. Hendes mundtlige tyske er blevet forbedret fra et meget jævnt niveau til et godt konversationsniveau som også bliver rost af tyskerne der med respekt omtaler hendes stadige forbedringer. De skyldes hendes vilje til at prøve, men også hendes læsning af tysk litteratur. Det mundtlige er blevet fulgt op af det skriftlige, så vi nu skiftes til at skrive breve på tysk.

Et særligt bevis på Ingers beherskelse af sproget viser sig ved hendes særlige evne til Kriblekryds eller Wordfeud som hun dyrker med mange uden for huset. Sammen med mig går vi hver uge i kødet på den store krydsogtværts i Weekendavisen til vores store fornøjelse og som anskueliggørelse af hvordan to hjerner kan supplere og motivere hinanden til uventet sublim præstationer.

Fremtid

Ingers fremtid ser lys ud. For at se lys ud, er det ikke nok at hun har mange år endnu – hvad hendes nuværende situation og hendes gode gener kunne tyde på. Det skal også være gode år hun har for sig. Men jeg tror på at hun vil opleve mange gode år endnu, for hun har evnen til at se det positive i tilværelsen og glemme dårlige oplevelser.

Det er dog afgørende at Inger har bygget en solid basis op for de kommende år. Inger har mange interesser som nemt kan give indhold til en fortsat pensionisttilværelse. Hun har vedligeholdt en stor vennekreds som endog løbende bliver udvidet med nye. Hun har en loyal familie, og hun har et godt og kærligt forhold til alle dens medlemmer. Desuden har Inger samlet viden og erfaringer som vil komme hende til gode i vanskelige tider.

At Inger har fået tinglyst en fremtidsfuldmagt og har udarbejdet et behandlings- og plejetestamente er næsten ikke nødvendigt at nævne for mennesker der har det mindste kendskab til Inger.

Til allersidst håber jeg at jeg vil være der for Inger i mange gode dage endnu og efter min bedste evne elske og ære hende, sådan som hun fortjener det.